

ARTICVLI. ET POSITIONES

In causa Processus informatiui pro Beatifica-
tione, & Canonizatione serui Dei

P. IO. THOMÆ EVSTACHII

Congregationis Oratorij Neap.

Olim Episcopi Ciuitatis Larini.

NEAPOLI, Typis Iacobi Gaffari. 1642.

Cum facultate Superiorum.

17825

ARTICVLVS

ET POSSESSIONES

In causa Processus
tionis & Can
In Dei

P. IO. THOMAE EVSTACHII

Congregationis Oratorij Neap.

Olim Episcopi Civitatis Larini.

NEAPOLIS Typis Jacobi ...

Cum facultate Superiorum

Pro verificatione Excellentis fidei, sanctitatis, & exemplaris vitæ, atq; insignium virtutum, & actionum serui Dei Patris Ioannis Thomæ Eustachij Sacerdotis Congregationis Oratorij Neapolim Episcopi Ciuitatis Larini, nec non gratiarum, & miraculorum eius intercessione à Deo Optimo Maximo patratorem. Procurator eiusdem Congregationis Oratorij, nomine, & pro parte dictæ Congregationis dat, exhibet, & producit articulos infra scriptos ad omnem bonum finem, etiam ad effectum Beatificationis, & Canonizationis à Sancta Sede Apostolica oportuno tempore obtinendæ cum solitis, & requisitis petitionibus, ad quos probandos in Curia Archiepiscopali Neapolitana, & Episcopali Larinensi in Episcopali Ciuitatis Troie, vel alia quacumque competenti, prout opus fuerit, testes examinari, & alia necessaria facere admitti petit, & instat, nõ se adstringens ad aliquam superfluam probationem, de quo protestatur isto, & omni alio meliori modo, & via de iure, &c. saluo, &c. Petit insuper, & instat in hoc processu inferri exemplari, & transcribi omnes, & singulas scripturas tam priuatas, quam publicas, processus, testium depositiones, & quæcumq; conducunt ad probandam Sanctitatem dicti serui Dei Patris Ioannis Thomæ, quatenus tamen pro se, & in partibus sibi fauorabilibus faciunt, & non aliter nec alio modo, de quo expresse protestatur, &c.

In primis Procurator prædictus ponit, & probare intendit, quod à decem, quinquaginta, & centum, & ultra annis, & à tanto tempore cuius initij memoria hominum nõ existit, in Regno Neapolitano, & in Provincia fuit, & adhuc est honestis, pijs, Catholicis, & Religiosis habitatoribus referta, & in ea semper viguit, & viget Fides Catholica, & obedientia erga Sanctam Romanam Ecclesiam, eiusq; Summum Pontificem, & dicta eius homines ab omnibus pro ralibus communiter, semper habitanti, & reputati fuerunt, & habentur, tenentur, & reputantur, & de omnibus fuit, erat, & est publica vox, & fama.

Item ponit, & probare intendit, qualiter seruus Dei P. Ioannes Thomas Eustachius ortus est in dicta anno 1575. ex Catholicis, & nobilibus parentibus Ioan. Martino Eustachio, & Sulpitia de Tutijs, legitimo inter se matrimonio coniunctis, & in Ecclesia baptizatus fuit, & Ioannis Thomæ nomen accepit, & suo tempore fuit confirmatus, & hoc fuit, & est verum, publicum, notorium, & manifestum, publica vox, & fama, & communis opinio, & reputatio.

Item ponit, & probare intendit, quod dictus seruus Dei Ioannes Thomas à parentibus optimè educatus, non obscura dedit futuræ Sanctitatis indicia, leuitates pueriles abhorrens, & pluribus virtutibus ornatus, mundum relinquens, fuit clericali militiæ adscriptus, & hoc fuit, & est verum, &c.

Item ponit, &c. quod dictus seruus Dei annum agens decimum septimum, anno Domini 1592. die octaua Septembris, & die Natiuitatis B. Mariæ Virginis præcipuo festo nostræ Congregationis, ingressus est

Congregationem Oratorij Neapolitani. *Hæc omnia vera sunt publica
notoria publica vox & fama.*

D. E. V. I. R. T. V. T. I. B. V. S.

Item ponit, &c. quod sexaginta sex circiter annos, hoc est ab ineunte ætate, vsq; ad extremum vitæ diem sanctissimè vixit, & virtutum omnium splendore mirabiliter enituit, & hoc fuit, & est verum, &c.

D. E. F. I. D. E.

Item ponit, &c. quod seruus Dei Ioannes Thomas virtutem fidei in excellenti gradu habuit, vt ex eius vitæ decursu varijs emissis actionibus constat, eamq; dum vixit retinuit, ac in illa vsq; ad finem perseueravit.

Res fidei optimè calluit, fuit enim non solum Doctissimus Theologiæ professus, sed etiam sacrarum literarum eruditissimus.

Ad Episcopalem dignitatem renuens à Summo Pontifice Paulo V. assumptus in Synodis Dioecesanis ab ipso celebratis, illud apprimè curauit, vt fidem, quam Romana profitetur Ecclesia dignitissimè docerentur fideles omnes, vt contraria vitia hæresum, sortilegiorum, & superstitionum extirparentur, & aduersus violatores constitutæ pœnæ Canonica sine personarum distinctione exercerentur.

Episcopale munus exercens, pueros Christianam doctrinam edocebat etiam in publicis plateis eos instruens in rebus fidei, vnde ad quoddam suæ diœcesis oppidum perueniēs, populum dum spectabat brauium currentes, ipse illic congerens seorsum puerorum multitudinem, doctrinam Christianam docebat.

Tanto in honore Sanctorum Reliquias habebat, vt quasdam auro, & argento exornare, ac in suo collocare sacello, voluerit eorum memoriam, in horis Canonicis peragere, dieq; festo eorundem adueniente Missam celebrare, suos orans familiares, vt si Sacras haberent Reliquias, decenti, ac perornato loco eas colerent.

Maximo honore Christi Vicarium prosequabatur, excipiens, ac laudans mandata cuncta, quæ ab eo proueniebant, & cum Breuiarium Urbani VIII. lexiuit, statim emi iussit, cupiens suos illud recitasse.

Ex meditatione Dei Bonitatis, qua fuit impulsus genus redimere humanum dum semetipsum exinaniiuit, apprehendit excellentiam nostræ fidei, quæ tam profundè de Deo sentit, & extra conditionem humanam conceptum exprimit.

In Missa post Communionem sentiens esse firmam sacratissimam Hostiam in medio gutturis, eundem orauit Christum, vt transiens decerneret locum, ac sanctificaret, vbi martyrium assequendus erat, vt i. S. Catharina, cuius festum erat, & in die decollationis S. Ioannis Baptista coram eius sanguine cum lacrymis orauit, vt dignus esset decollari saltem spiritualitè, ita vt omnis eius æstimatio in terram caderet, paratus ad illusiones patiendas. *Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.*

D E S P E.

Item ponit, &c. quod hanc virtutem mirabiliter habuit, eius enim intuitu firmiter credidit se bene operando cælestem gloriam assequiturum.

Hinc mundum, & dignitates paruifaciens, virtute ipsa tantummodo innixus, resignauit in manibus eiusdem Pontificis à quo inuitus acceperat Ecclesiam Larinensem, & regressus fuit in eamdem suam Congregationem Oratorij, & postmodum etiam habitum Episcopalem dimisit.

Tanta erat Ioannis Thomæ in Deo fiducia, vt in itinere, rerum temporalium oblitus aliud non curabat, nisi vt Missam posset celebrare, qua propter Sacerdotales vestes ferebat semper, contentus pane, & aqua, & aliquo frugi; & si data ei essent litteræ commendatitiæ supprimebat, vt ex prouidentia Diuina totaliter penderet; gestiebat aliquem audire euentum, ex quo Diuina emicaret prouidentia; sapius enim dicere solitus erat: O Diuina prouidentia! Maritimo delectabatur itinere etiam fluctuoso, cum in hac occasione ei videretur posse spei tantummodo Diuinæ inniti, vnde ei accidit procellosum sedare mare, imperio, vocis, dicens socio pertimescenti: Modicæ fidei quare dubitasti? *Hæc omnia vera sunt publica notoria, publica vox, & fama.*

D E D O N O T I M O R I S.

Item ponit, &c. quod cum hac firmissima in Deum spe, donum timoris coniunctum habuit, nam vsq; ad extremam senectutem, cum timore, & tremore suam operabatur salutem.

Cum se verberaret, dum versiculum recitabat: Ne proijcias me à facie tua, intrinsecus apprehendit huius projectionis periculum, & lacrymis, maximoq; timore Deum orauit, ne de relictum à se eiceret.

Internis inspirationibus obtemperabat, timens ne Diuino Luminis recalcitraret.

Dum tonabat, eo fulmina timebat, quo magis agnoscebat instrumenta fuisse Diuinæ iræ, vnde vt diuinæ subiaceret iustitiæ sibi met significabat fulmen in suum decidisse caput, & ideò maxima quiescebat pace.

Deum orabat ne de eo crudeles sumeret pœnas eum derelinquens, sed potius qualibet pœna eum affligeret, & dum anima a peccato libera esset, corpus à dæmone obsideri contentus erat.

Videns se solum in Congregatione Oratorij esse Episcopum, eoque plus alijs recepisse, timebat ne in postremo vitæ ei dictum esset: Recepti mercedem tuam: quapropter curabat dignitati opponere libertatis priuationem, clausuræ incommoda, penitus recusans omnes consolationes. *Hæc omnia vera sunt publica notoria publica vox, & fama.*

D E C H A R I T A T E E R G A D E V M.

Item ponit, &c. quod maximam habuit Charitatem erga Deum, quia ipsum ob suam infinitam bonitatem semper toto corde dilexit: ita vt semper nihil aliud quæreret, nisi ipsius Dei gloriam, & honorem, & sui ipsius contemptum.

Multa scripsit carmina, quibus exalabat diuini amoris flammam vrentem

tem suo in corde, & vti solitus erat ea canere, ita vt alij canerent curabat præcipuè, tyrones animi causa.

Martyrij palmam exoptauit, petens à Deo, vt ad eius gloriam sanguinem fundere posset.

Sustulit per multos annos ardentissimam sitim, non modo, vt Christum imitaretur Crucifixum, eandem sitim in Cruce passum, sed etiam, vt Deo fruatur desiderium in semet adaugeret, vnde super eius tabulam cedulam appendi voluit, in qua scriptum erat: Satiabor cum apparuerit gloria tua.

Tria genera paupertatum Christi, Ioannes Thomas imitatus est, scilicet in siti, in obscuracione solis, & libertate ambulandi, ex fixura clauorum.

Vti amans rei amatæ absentiam non paritur, sic ipse in Christum, Crucifixum conuersus, è domo egrediens secum ferebat Crucifixum, argenteum absque Cruce.

Eius cor tot in partes fuisse diuisum desiderabat, quot in orbe sunt homines, vt omnes illum sentirent dolorem ex Dei offensa, quem ipse sentiebat, *Hac omnia vera sunt publica, notoria, publica vox, & fama.*

DE CHARITATE ERGA PROXIMUM.

Item ponit, &c. quod ardentissimam habuit charitatem erga proximum.

Nullum enim prætermisit modum, quo proximis auxiliaretur prius in anima continuas pro eis fundens preces offerens in singulas noctes per plures horas eorum corda Beatæ Virgini cilicia, ferreasq; catenas ferens, crudeles agens pœnitentias pro ipsis, se potu priuans, ac cibo, frugibusq; amaritudinem, doloresq; parturientis sentiebat donec formaretur Christus in ipsis, integras noctes euigilans pro ipsis lacrymas fundens; & desistsens pro quodam orare, licet per breue tempus, statim cecidit in peccatum, eodem proximi amore impulsus, habere nequibat nec locum, nec tempus statutum, auxiliandi causa proximis, hoc medio multas lucrificiens animas Deo, multos à scrupulis, ac tentati onibus obsessos liberauit, & dux ipse multos nostræ Congregationis ad perfectionis iter direxit.

Continuò sermones habebat, & diu duos habuit in hebdomada, maximo auditorum fructu. Vouit iubenti nunquam denegare sermocinari. Cum Vesuuij Mons flammam erupit, per singulas noctes in templo pernoctauit ante Sacratissimum Eucharistiæ Sacramentum, orans; & orare faciens populum numerosum, deuotissimos ipsi præbens affectus, & orationes iaculatorias. Creatus Episcopus, pluries totam visitauit Diæcesim, omnia administrans Sacramenta, consecrans Altaria, & nonnumquam septem habens sermones in die; Seminarium erexit, Sacramenta pœnitentiæ omnibus ministrabat etiam post labores, & Episcopales functiones; vnde audita generali confessione cuiusdam mulieris die Portiunculæ, statim hæc è vita decessit.

Auxiliabatur quoque proximis in temporalibus indigentijs, præbens eleemosynas magnas, multos educans suis impensis, & quidquid quasi

possidebat, in eleemosynam dabat; tenui vestitu contentus erat, vt faceret eleemosynas, præter nummos distribuens pauperibus vestes, stragula; ac bellaria.

Nemo fuit qui petens eleemosynam ab eo, non reciperet, executioni mandans quod scriptum dereliquit; Omni petenti te; da. *Hæc omnia vera sunt, publica, notoria publica vox, & fama.*

DE P. R. V. D. E. N. T. I. A.

ITem ponit, &c. quod in hac virtute magnopere fulxit.

Qui cum consulebant, eius sententiæ obtemperantes rectè ambulabant, qui è contra, malè. Et quidam, qui absque eius consilio, Religionem ingressus fuit, nequaquam in ea moratus, est. Hac maxima prudentia, omnia exercuit munera nostræ Congregationis, fuit Tyronum magister; Deputatus, Præpositus, licet inuitè; multi eum conueniebant non modo Neapolitani, sed aduenæ, vt ipsum consulerent; quare cum è Româ Neapolim peruenisset vit quidam egregius, & data esset occasio cum eo tractandi, dixit: Romæ non fuisse hominem adeo illuminatum in rebus spiritus; & idè Cardinalis Bellarminus, admirandam eius cognoscens prudentiam, non assentiebat dignitate Episcopali se spoliasse. Dum esset Episcopus, suam instruxit familiam instar nostræ Congregationis; instituit Congregationes conferentiarum, casuumq; conscientiæ; in qua Canonicos, & Presbyteros eius Ecclesiæ interuenire volebat; & die veneris congregari ad disciplinæ deuotionem, ad quam, & seculares alliciebat, & dum homines se verberabant, mulieres in Ecclesia septem Altaria venerabantur cum Indulgentia S. Caroli, ad hæc omnia ipse interueniebat, prius Sermonem de Christi passione habens.

Vt abusus Diœcesis aboleret, & ad Deum gregem sibi commissum, conuerteret mira inuenit. *Hæc omnia vera sunt, publica notoria, publica vox, & fama.*

DE I. V. S. T. I. T. I. A.

ITem ponit, &c. quod in gradu insigni habuit virtutem iustitiæ, nam tribuit vnicuiq; quod suum erat, Deum, & proximum summopere dilexit, Dei mandata custodiuit, consilia euangelica amplectens.

Adeo excelluit in iustitiæ virtute, vt regens nostram Congregationem munere Præpositi, & vbi opus erat non respexit carnem, & sanguinem, semper agens, quod ei rectum videbatur, licet hoc esset contra amicos, & consanguineos.

Quod rectum non iudicabat, maxima corripuit libertate, & quem publicè peccasset, publicè emendabat, cupiens quem piam in suo munere obseruantem Congregationis constitutiones.

Efflagitatus à præcipuis mulieribus, ac de Congregatione benemeritis; vt cuidam eius confidenti imponeret velle suscipere munus, cuidam monasterio administrandi Sacramentum penitentiae, ipsis denegauit, quia non expedire existimabat, significans, ne amplius de hac re ei verbum facerent.

Dum iuuenis esset adeo ardebat zelo iustitiæ, vt Superiores munerera

et tribuerent non amplius domi exercita, vt obseruantia spiritus nostrę Congregationis firma esset.

Cum nostrę cuiusdam Domus erectionem quantum potuit, adiuuisset, & cum multis ad incolendam misisset, & ipse quoque habitasset multa patiens, vadens, & veniens ad sermocinandum, & ad sacras audiendas confessiones, multa centena nummorum ad perficiendum, & fabricam, & alia necessaria impendisset; at tamen cum expediens iudicauit eam à nostrorum dominio auferre; & alijs concedere Religiosis, Forti animo induxit, licet Prepositus, suus esset amicissimus, & illi domui adhærens. *Hęc omnia vera sunt publica, notoria, publica vox, & fama.*

DE VIGILANTIA PASTORALI, ET ZELO ECCLESIASTICÆ

Iurisdictionis.

Item ponit, &c. quod statim, ac ad residentiam Larinensis Ecclesię peruenit anno Domini 1612. Vigilantia, Prudentia, Doctrina, quidquid ad Christianę fidei acumen pertinebat, omni conamine ad effectum perducere deliberauit. Imò ante eius aduentum Epistolam Pastoralem, valde vtilem, ad suam dioccesim, transmisit.

Seminarium, iam à multis retrò annis derelictum ad pristinum, reduci curauit, in quo suę Diocesis pueri non solum litteris decorarentur, verum etiam in diuinorum præceptorum obseruatione educarentur.

Honores, & Pompas, & si humilis erat, tamen si ad Ecclesiasticę dignitatis decus pertinebant, non solum non effugiebat, verum etiam augere desiderabat.

Omnes suos familiares rectam, ac quasi religiosam vitam ducere studuit omnes in simul vsq; ad Vicarium comedere, ac spirituales lectionem in mensa recitari volebat.

Dioccesim sæpè sepius visitabat, & in singulis terris eiusdem dumperueniebat ad Ecclesias Parochiales recto tramite se conferebat, in qua Populus statim se congregabat, ibiq; adhibitis ceremonijs iuxta Pontificale, sermonem ad Populum habebat, missam celebrabat, sacramentales cõfessiones audiebat, & Sanctissimum Eucharistię Sacramentum administrabat, cum vniuersali omnium consolatione, edificatione, & vti Pastor eximie sanctitatis ab omnibus venerabatur.

Et si nullus honor, nullauè dignitas eum in superbiam adducebat, Ecclesiasticam tamen dignitatem; seueritate, clementia, & affabilitate, prout quęquę res exposulabat tuebatur.

Dum visitaret Dioccesim, Archipresbyter, penes quem morabatur, confanguineis suis, occasione nuptiarum, temerè choreas ab ipso interdictas ducere suadebat, illius prohibitionem veluti irridens; cuius impudentia indignatus seruus Dei, domum deserit, & licet estiuo tempore, visitationem profequi statuit. Quare incidit in stomachi debilitatem, qua semper cruciatus fuit, occupauit febris, & coactus fuit iacere in lectum, sed post sex dies è lecto surgens celebrandę causa Missę, licet imbecillitate vix ad altare stare posset, Consecrata hostia, statim sanus factus est, profectusq; est visitare.

Dum

Dum visitaret, à febrî aggressus, ad quoddam oppidum peruentus cogitabat se in lectulo sternere; sed cum esset dies festus, & ad eius aduentum maximus populus congregaretur, retinere se nequiuît, quin ultra eius vires sermonem haberet maximo spiritu, ac ardore, post quem statim sanus omninò redditus fuit. *Hac omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.*

DE RELIGIONE, EIVSQUE ACTIBVS, DEVOTIONE, Oratione, & Sacrificio.

Item ponit, &c. quod in eminenti gradu habuit virtutem Religionis, qua D. O. M. tanquam omnium opifici, & humanæ salutis redemptori debitum cultum, & honorem exhibuit, omnesq; actiones ad Dei cultum pertinentes semper, & indefessè exercuit, horas Canonicas magna cum deuotione recitabat, Missæ Sacrificium semper magna cum reuerentia, etiam iterfaciens singulis diebus offerebat.

Pontificalia, & Ecclesiasticas ceremonias mira cum grauitate, & deuotione exercebat; ferè stans, & capite detecto recitabat horas Canonicas verba clarè, & distinctè pronuncians. In cellula, & castra dum officium recitabat, in manibus Crucifixum habebat, & sæpè in lacrymas erumpebat, singulare faciebat examen, & quamcumque distractionem in diuino officio commissam scribebat, & hanc dicebat orationem: Pone Domine cor meum, vt scabellum pedum tuorum, & eodem clauo, quo illi confixi sunt, ipsum confige, vt semper tecum sit, & auolare non possit: ferè illud recitabat ad horas præcisas, & interdum sextam recitabat brachijs extensis ad modum Crucis; maxima cum humilitate recitabat Gloria Patri; & quoties hanc venerationem prætermitterebat, signabat.

Adeò venerabatur sacram Scripturam; quod non solum in ea lectio, ne continuò versabatur, & meditabatur, sed cum in Refectorio legere, reuerentiæ causa, à cibo se abstinebat.

Adeò præparatus Missam celebrabat, vt nihil aliud mane efficere videbatur. Sæpè celebrabat maxima lacrymarum copia, iterfaciens, nunquam loquebatur priusquam Missam celebrasset.

Vt decentius Missam celebraret, præcipuè in itinere, pulchros sibi emit apparatus cum omnibus rebus necessarijs ad istud sacrosanctum, sacrificium; imò cum Missam quodam celebrasset absque decenti apparatu, vouit nequaquam iter facturum, nisi prius paramenta construxisset, cibi, ac vestitus obliuisceretur, omni re contentus, diuinæ se committens providentiæ; at cum ad Altare introibat, Pontifex videbatur, maxima omnium admiratione desertis in locis tantam esse maiestatem.

Episcopus, & senex Missæ sapius inseruiebat, in quo munere maximam reperiebat deuotionem cum effusione lacrymarum.

Eius vita fuit continuò orare, diem totum orationi dabat, nec hoc contentus, nocte post primum somnum, per tres horas orationem protendebat, orationem quieris habuit, orans, dulciter plorabat, oblectamenta, ac sensus diuinos habuit non vulgares. Tanta fiducia orabat, vt quidquid veller, à Deo impetrare videbatur, vt reuera obtrinebat.

Multa scripsit opuscula, præter sermones, & laudes spirituales, quæ clarè testantur eius eximiam deuotionem, ac eleuatissimam orationem.

Pijssimus erat erga Christi passionem, & lacrymis eam meditabatur, & de ea multa descripsit, secum semper ferens Crucifixum argenteum, sapius eum deosculans.

Intensissima venerabatur deuotione Beatissimã Virginem vti à multis periculis liberatus, & multa assecutus beneficia, vti ipsomet testatur in quadam Epistola ad B. Virginem scribens.

Composuit librum Ecclesiarum, Imaginum, ac titulorum B. Virginis, & alium composuit de obseruantia, imitatione, & inuocatione eiusdem. Multas etiam laudes spirituales. Aue Maria Coronam duodecim Stellarum, aliasq; pulcherrimas salutationes B. Virgini composuit, de ea loquebatur, de ea cogitabat nocte, ac die, orationes cunctas ad eam dirigebat, Virginem orans, ac ei offerens suum, ac suorum corda, Desuper ferebat deuotissimam statuunculam B. Mariæ, eam efferens in fine officij, ac venerantèr osculans; duo sacella in honorem Virginis construxit vnum suæ cellulæ proximum; aliud extra muros Neapolis in loco nostræ Congregationis, sub inuocatione S. Mariæ de Perseuerantia.

Multas distribuēbat eleemosynas, ac plures patiebatur abstinentias ad honorem Virginis.

Cùm Episcopatus dignitatem dimisit anulum ferebat argenteum tribus illis litteris I. M. I. significantibus IESVS MARIA IOSEPH. Ablato eius sigillo, eundem anulum adhibebat, argenteum collare sibi instruxit cum lamina instar cordis cum hisce verbis: Totus MARIÆ sum, totum me ipsi committo; & diurno tempore collo appensum sustulit.

Cùm orasset à nona vsque ad duodecimam horam mense Ianuario, quodam sopore correptus, multitudinem Angelorum vidit Imaginem B. Virginis iucundantem, pulsantemq; musica instrumenta, & ipse deosculans manum Angelo, admirabilem sentijt fragrantiam castitatis.

Erga Sanctos deuotissimus fuit, quorum gesta narrare solitus erat populo, scripsit quoque eorum mores, ac gesta diuidens in duodecim tomusculos, præter duos tomos de vita, & virtutibus Sanctorum Patrum eremi; magna quoque deuotione veneratus est: S. Ioseph septies in die eum salutans iuxta septem horas Canonicas, omnia ad honorem agens IESVS MARIÆ IOSEPH, vti eleemosynam dabat, ac abstinentias agebat ad eius honorem: idem faciebat ad honorem S. Ioachimi, & S. Annæ, tres distribuēs carolenos in hebdomada, duos ad honorem S. Ioachimi, aliud S. Annæ; & maximè cupiens, vt vtriusque officium celebraretur, à Deo oratione impetrauit. Desiderauit quoque mori die Martis, quia legit S. Annæ eo die mortuam fuisse, & obtinuit. Fuit quoque maximè deuotus S. Mariæ Magdalena, & vt ad honorem huius, sic aliarum sanctarum pulcherrima composuit cantica spiritualia, quorum liber. extat. *Hec omnia vira sunt publica notoria, publica vox, & fama.*

DE OBEDIENTIA.

Item ponit, &c. quod excelluit in virtute obedientiæ, etenim parentibus obtemperauit, ac debitum præstitit obsequium.

In Congregatione Oratorij dum vixit mandata Superiorum, illorumque voluntatem advingentem seruauit, regulas, & constitutiones seruauit, ac etiam Episcopus creatus suo Confessario obtemperabat, &c.

Vouit suo Confessario obtemperare, & cum à Paulo V. ad dignitatem Episcopalem suscipiendam cogeretur: dixit, vouisse nequaquam dignitates suscipere absque consensu sui Patris spiritualis, cui Pontifex respondit: nos qui pater sumus omnium patrum spiritualium, in hoc tibi commutamus votum, vt Episcopatum suscipias.

Dum in Congregatione moraretur, singularem præstitit obedientiam non solum Præposito, sed etiam inferioribus; vilissima quæque ei inuincta, hilari animo peragens.

Inijt quoque votum obtemperandi sermonum Præfecto, vt sermones haberet semper quando sibi imponeretur, etiam inopinatè quilibet die; obtemperabat quoque nostris laicis, ac alijs sibi inferuentibus, etiam dum erat in habitu Episcopali. *Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.*

DE GRATITUDINE.

Item ponit, &c. quod habuit virtutem gratitudinis, Deo semper gratias agens, tam de his quæ sibi prosperè, quàm quæ sinistrè eueniebant, pro benefactoribus numquam orare desistebat, illis quantum poterat benefaciebat.

Congregationem ingressus, post mensem deuotum composuit canticum benedictionum pro gratiarum actione suæ vocationis. Post triennium genuflexus in medio Patrum, vt gratias ageret, in vberimas erupit lacrymas.

Septies in die gratias agebat Virgini pro acceptis, & accipiendis beneficijs; multa composuit soluto, ac ligato sermone in linguam vernaculam, & latinam plena gratiarum actionibus Deo, Virgini, ac sanctis.

Gratum ostendit animum conferentibus sibi, licet leue beneficium, nomina eorum scribens præcipuè pro ipsis orans, & in quo valebat retribuens; attamen id verbis non significabat, non modo, vt mortificationem sustineret, sed quia inimicus erat adulationis, & cæremoniariû. *Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.*

DE TEMPERANTIA, ET ABSTINENTIA.

Item ponit, &c. quod virtute temperantiæ, & abstinentiæ insignis fuit.

Cum esset Episcopus, ieiunare vouit pane, & aqua die Mercurij, & Sabbathi; edere carnes noluit, & quando edebat, fugiendi causa singularitatem, duos, aut tres bolos tantum sumebat acerarium, comedebat absque vilo condimento, & si condiebat, cum aceto tantum, noluit caseum edere, nec fruges, votum iniens, nec vvas, nec ficus, nec pepones gustandi, de quibus maxime delectabatur. Bellaria, ipsi sapius donata vouit minime gustare, sed pauperibus distribuere; eius erat desiderium ducendi vitam eremiticam, viuendiq; de herbis, nisi in Congregatione fuisset; denegans quoque sibi pisces, oia, ac lacticia comedere, ita vt eius mensa, acerbæ videretur abstinentiæ.

Ad-

Amabat res comestibiles parui pretij, ut proprias pauperum, ponere
saccarum, ut quid paupertati contrarium in quibusdam liquoribus quos
sumere necesse erat, se abstinere. Hæc omnia vera sunt, publica, no-
toria, publica vox, & fama.

DE MVNDI CONTEMPTV, ET HVMLITATE.

Item ponit, &c. quod seruus Dei profundissima humilitate claruit.
Dignitates non accipere vouit, nisi Confessarius iuberet; ire Ro-
mam timebat ne ad dignitates promoueretur: cum ei euacuatum es-
set Episcopum fuisse designatum, fugit, se abdidit, ac coactus compare-
re coram Pontificis nepote Cardinali Burghesio, rustice se gessit, & co-
ram Pontifice ductus, quantum potuit repugnauit, ita ut Pontifex com-
pelleret ad suscipiendam Ecclesiam Larinensem.

Vix quatuor annis præteritis, tantum se adhibuit quod Episcopatum
renunciavit, ut in sua Congregatione priuatiè uiueret, & cum hoc eue-
nit, signa dedit maxime lætitiæ, varijs varia donans familiaribus suis;
Neapolim eius anulum mittens, ut digitus statuæ S. Philippi ornare-
tur; neque hoc contentus, post multos annos Pontificis licentiæ etiam
Episcopales vestes dereliquit, votum iniens faciendi elemosynas ad
hanc gratiam obtinendam; vouit etiam nullam prætermittere diligen-
tiam assequendi causam desiderium: Admirata fuit Romana Curia Epi-
scopum Romam iuisse ad Episcopalem dignitatem cum habitu depo-
nendam. Missam celebrans pro gratiarum actione pro Episcopalibus
vestibus deiectis in sacello S. Philippi, à tanta lacrymarum copia aggressus
fuit, ut vix Missam perficere potuerit, etiam à Cardinalis dignitate se
alienissimum ostendit, & conscius Pontificem eum velle Cardinalem
creare, ad eum rustice se gessit, ut Pontifex maximus voluntatem commu-
rauerit.

Humilis inter nos uiuebat, & animaduertens Patres eum assumere
velle ad Præposituram, licet prius renunciaasset passivæ voci ne officijs
subiaceret, omnem adhibuit conatum, & domi, & Romæ, ut huiusmo-
di promotioni obstaret, sed frustra: & electus, remansit, ut mortuus, &
multoties dimittere conatus est, immo quodam fugiens, ubi esset, igno-
rabatur.

Cum pulcherrimum Romæ vidisset ædificium, domum regressus si-
bi legi iussit mysterium Ascensionis Iesu Christi, cuius festi tunc erat
vigilia, illam audiens lectionem, magna compunctione, & cordis affe-
ctu lacrymatus est pro contemptu omnium rerum temporalium, ac
pro desiderio cælestium.

Ab honoribus abhorrebat, & palam videri, functionesque Pontifi-
cales administrare fugiebat.

Congregationem ingressus in vilia, ac maximi contemptus se exer-
cuit, uti elemosynam petere ante fores maioris Ecclesiæ, exire cum
breui, ac lacera veste usquequo Sacerdos ordinatus fuit, cibum dare
porcis, & gallinis, in hoc munere subiacens cuidam laico domus.

Pro nihilo se habebat, se ad omnia inutilem, & præcipue ad alios re-
gendos, in quo erat aptissimus, ineptum se existimabat, se obtulit Congre-

gregationi inferuire in humili statu laicorum. Se asinum appellabat, dicens: Virginem vti opera sua, velut asini ad se trahentis camelos, filios scilicet suos spirituales, virtutibus onustos, in hoc alludens ad historiam asini S. Zosimi.

Fatebatur numquam Deo inferuisse in omnibus eius vitæ annis, ac solitus erat sibi mer tribuere culpas, & aliorum defectus.

Duabus è vita discedentibus mulieribus dixit, vt spem haberent ascendendi in cælum, & eum ibi expectarent, & statim pœnituit hoc dixisse, se aded imperfectum cognoscens, & hac de causa fortiter se cinxit ferreo cingulo, fortiori animo se abstinentiæ, & vigiliantiæ concedens. Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

DE STUDIO S I T A T E.

Item ponit, &c. quod habuit virtutem studiositatis.

Claruit in Philosophiæ, ac Theologiæ studijs, ætate vigintiduum annorum magister fuit, post triennium in Congregatione, & vsque ad vltimam senectutem recentem detinuit memoriæ, vti prompta, & adæquata responsa data dubijs ostendebant imparatè propositis, & in qualibet materia, hoc quoque testantur tot manuscriptorum.

Subdiaconus consecratus, sermones habere in Ecclesia cepit maximo auditorium fructu.

In Episcopali examine de improviso tam doctè se gessit, vt examinatores admirati sint, & cum grata essent Pontifici eius responsa, exanien protraxit, & dixit oportere esse multos huiusmodi Episcopos in Dei Ecclesia.

In Episcopatu inter suos presbyteros introduxit conferentiam casuum conscientiarum, in qua interueniebat.

Numquam in cella otiosi visus est, semper vel orabat, vel studebat, vel scribebat. Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

DE POENITENTIA, ET AVSTERITATE VITÆ.

Item ponit, &c. quod seruus Dei pœnitentia fuit insignis, carnem enim suam, cilicijs, flagellis, vigilijs, ac ieiunijs semper domuit.

Præter abstinentiam in potu, in cibo parcissimus fuit, vt supra dictum est, ita vt in edendo martyrium pati videretur. Vsque ad sanguinis effusionem se flagellabat, super nudam carnem cingulos ferebat stamineos, ac ferreos noctuq; diuq; & sæpe cum asperione sanguinis cilicia sufferebat, quæ interdum terga fræcesserant.

Quindecim menses, & dies sexdecim domi clausus permansit, & vsq; ad vltimum diem permansisset, nisi crura tumefacta essent.

Luce, & calore solis se quoq; priuabat, patiendi desiderio, & pro præfixo tempore vouit.

Parum dormiebat, partem noctis orationi applicans; lectulum sibi construxit ferri instar.

Et de hoc non contempus, ferè cum vestibus dormiebat, aut supra sedem, aut in stramento, aut in pradella eius facelli, aut humi.

Eius desiderium erat vitam eremiticam ducere, & talem duxit, qualem

lem status Congregationis ei permittit; & semper nihil agere ei videbatur.

Lacrymas fundebat præ desiderio transigendi vitam præsentem in continuo luctu, nullas expectando consolationes, nec mundanas, nec spirituales. Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

DE DIVINIS REVELATIONIBUS, ET Dono Prophetiæ.

Item ponit, &c. quod cum mense Ianuario noctu iuxta suum solitum orasset ab hora nona vsque ad duodecimam, paulò post dormiens sibi videre visa est Imago B. Virginis multitudine Angelorum circumdata instrumenta pulsantium, & manus Angeli deosculans, admirabilem castitatis odorem sensit.

In sancta domo Lauretana celebrans Missam pro illuminatione cordis, verè illuminatus fuisse videtur, quæ in Memento Missæ maximè diutino, nesciens quid tunc Romæ ageretur, corde prælagenti Deum oravit intercedente Beata Virgine, ut Pontificis mentem, aliorumque cooperantium illuminaret, ne quid agerent, nisi suæ salutis expediret, & tunc verè captum est de eius Episcopatu loqui, & ad tale onus eodem die Pontifex eum designavit.

E vita discedens quidam Pater, qui sub sua vixerat disciplina ab eo visus fuit resplendenti, facie velut Angelus; & cum quoddam eius negotium magni ponderis maximam habens difficultatem, ageretur, idem per somnium, ei apparuit, auxilium porrigens ad foueam traiciendam, vnde negotium, optimum habuit exitum.

E vita item discedens quidam eius conciuis, & consanguineus, eodem tempore, quo expiravit ostium suum pulsavit, ita ut e somno eum excitaret, statimque animaduertit illum mortuum esse, ut verè accidit, & mane Missam pro eo celebravit.

Multos annos anteaquam nostræ Congregationi quædam infortunia accidissent, & interitus præcipuorum Patrum: multoties ab eo cuiusdam Patris prædicta fuerunt.

Quendam Patrem infirmum iam à medicis destitutum; Dominica Palmarum conuenit, ei palmam tulit, prænuñciauitque non moriturum.

In postrema Gregorij XV. infirmitate cum percontaretur à quodam amico quomodo se haberet Pontifex, excepit ab illo conualuisse aliquatulum: immo omnino respondit ipse, & mox eodem mane Sacrificium pro mortuo Pontifice Deo obtulit, & ita compertum est, vix eo absoluto obierat Pontifex.

Cardinalem tunc Maffæum Barberinum cum inuiseret, post petitam ab eo discedendi facultatem, dixit astantibus, hunc fere Pontificem, quibus nimiam iuuentutem Cardinalis opponentibus iterum dixit in hæc non remeratuos Cardinales in electione.

Quidam Pater dicens seruo Dei quendam secum tractare maximè confidentiæ, respondit, se breui mutaturum fuisse: & ille subiungens, hoc quasi fieri non posse, ut ab eo se alienaret; denuò respondit; visurum mutatum; & ita accidit, quia non solum confidentiæ reliquit, sed aperte contrarium se ostendit.

cuidam

Cuidam Excellentiffimę Dominę, quę per multos annos filios habere nequibat, primò dixit, se habituram filium, eumq; Carolum vocaturam, quod, licet quali impossibile videbatur, viuente adhuc eius fo-cero, tali nomine nuncupato, nihilominus ita euenit; nam paulò post occumbente illo, peperit filium, quem Carolum nominauit.

Die octaua Septembris Natiuitatis B. MARIAE Virginis vidit in somnis Paruulum IESVM equitantem in equo albo, vestitum veste talarì alba, in cuius extremitate erat litteris aureis scriptum: Rex Regum, & Dominus Dominantium; cumq; de equo descendisset, in cubiculum suum ingressus est: tunc ipse genuflexus cum magna læticia eius pedes osculari volebat: at ipse declinauit, eumq; mestum reliquit. Tunc B. Virgo, quę adesse visa est, illi compatiens, dixit: Ne dubites, ego illum contra te iratum placabo. Post aliquot annos, eadem die Natiuitatis B. MARIAE Virginis fatetur promissionem B. Virginis adimpletam fuisse. Cum in itinere esset quidam nostrorum Patrum eius amicus, maximamquę obiret periculum vitę P. Ioan: Thomas tunc Neapoli commorans multis iussit Patribus orare pro dicto Patre; quo redeunte, com-pertum est illa eadem hora diuino auxilio indiguiffe, quod scire nõ poterat, nisi diuina reuelatione.

Occultum cordis penetrauit cuiusdam equitis eius pœnitentis.

DE FAMA SANCTITATIS IN VITA.

Item ponit, &c. quod dum in humanis ageret ab omnibus pro viro suprascriptis virtutibus ornato, bono, sancto, pio, Religioso, & Dei amico habitus, tentus, & reputatus fuit.

Antequam Episcopus esset, dum in nostra Congregatione commorabatur, ab omnibus, vt sanctus habebatur, ad eum eantes, vt in rebus spiritualibus instruerentur, & orationis auxilio firmarentur, nec videbatur quisquam posse proficere absque eius instructione.

Episcopus consecratus, ab omnibus eius diœcesis habitus est vt sanctus, & tanta erat omnium æstimatio, quã de eo habebant, vt quocumque ibat concurrerent, & nemo contradicere ei audebat.

Maximi fecit eum Cardinalis Bellarminus, & ægretulit Episcopatum dereliquisse.

Vrbanus VIII suis se commendabat orationibus.

Apud Eminentissimos Cardinales in maxima existimatione, ac veneratione fuit, vt etiam apud Principes, & complures alios.

Quædam Excellentissima Domina se ei genuflectebat vt coram sancto eius petebat benedictionem, res eius vt reliquias venerabatur, & varijs occasionibus vim suarum orationum experta est.

Neapoli vniuersaliter ab omnibus vir sanctus habitus est, Cardinalis Boncompagnus, Canonici, ac Barones, & præcipuè Baronissæ, ac Religiosi variarum Religionum vt sanctum coluere inter quos vir quidam spectatę virtutis, qui fuit eleemosynarius Cardinalis Ludouissij, cum Neapoli cum seruo Dei tractasset, dixit: Romę non adesse hominem magis illuminatum. Hęc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

DE FOELICI OBITU SERVI DEI.

I Temponit, &c. quod cum seruus Dei omnibus virtutibus imbutus esset.

Adeò se lacerauit pœnitentijs, vigilijs, ieiunijs, & continua mentis occupatione, vt mortem sibi properauerit, quia paulatim vires amittens magnopere vexabatur à distillatione, cussi, & hydropisi, & licet medicorum consilio aërem mutasset multoties, attamen in peius ibat, cum Deum orasset, vt priusquam moreretur, aliqua graui infirmitate eum cruciasset: In hac sua infirmitate maximam ostendit sufferentiam non modo in ipsomet morbo, sed multis in alijs passim incommodis totum referens acceptum à Diuina Prouidentia; similiter laico inseruienti ad vnguem obtemperauit, vt puer ab illo dependens. Interim cum in nostro esset prædio foelicioris aëris, è cœlo fulgur cecidit comburefaciens arborem longiorem, sui obitus signum. Dum potuit quotidie Missam celebrare, & cum imbecillitate nequibat, eam in sacello audiebat suo cubili proximo, sacram sumens Communionem.

Deniq; anno Domini 1641. diè prima Ianuarij festo sacratio Sanctissimæ Circumcisioni Domini nostri Iesu Christi hora circiter 17. dum in nostra Ecclesia Missa decantabatur. cum paulò ante maxima lætitia canere audiuisset quasdam laudes spirituales ab eomet compositas, ac illam recitare orationem ipsi tam familiarem: O Domina mea S. MARIA Perseuerantiæ, me in tuam benedictâ fidem, & singularem custodiam. & in sinum misericordiæ tuæ, &c. annuens oculis, ac vultu ridenti, vt obdormiens spiritum Deo reddidit, maxima quiete, & tranquillitate diè Martis, quo diè mori desiderabat, vt in quadam laude spirituali ab eo præcedenti anno composita ostendit, non solùm quia eo diè singularia acceperat à Deo beneficia, sed etiam, quia diè fuit ortus, & occasus S. Annæ, erga quam deuotissimus erat. Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

DE FAMA SANCTITATIS POST MORTEM.

I Temponit, &c. quod audita morte serui Dei, tanta cucurrit innumeralis multitudo in Ecclesiâ ad videndum, osculandum, & aliquid de eo accipiendum vt Sancti Reliquiam, vt Præpositus eius corpus in Sacristia transferri inserit, & quia venerunt multi, & singulares viri; & mulieres, necesse fuit permittere Sacristiam introire.

Coronis corpus tangebant, pro Sacris Reliquijs res suas habebant, capillos recidebant, res cubilis petebant, & è Roma res eius postulata fuere, vt vt reliquiæ colerentur à maximis viris; omnia sua maxima deuotione, & reuerentia seruantur. Multæ eius effigies depictæ fuere, & multi se vti sancto Dei commendabant; & quidam eques Neapolitanus eius cadauer in arca cypressina collocari iussit ferico intus ornata, & hæc intus aliam cassam castaneam laminis plumbeis benè intus accommodatis; & sic in sepultura communi Patrum fuit sepultum, licet multis annis antea; sibi seruauerit quandam subuculam ex rudi tela confectam, quam intus dicebat velle alligari, & sepeliri.

Post

Post eius mortem omnes tum Romæ, tum Neapoli, tum in eius Diocesi, qui de eo aut locuti sunt, aut scripserunt, sanctum vocauerunt.

Præterea nonnulli ex DD. Canonicis, & aliæ personæ spirituales nostros infitere Patres, vt de eius vita, & moribus processus formaretur, & Eminentissimus Cardinalis Boncopagnus hilari animo licentiam concessit; & Eminentissimus Cardinalis Philamarinus ostendit eum velle sequi libenti animo. Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

DE MIRACVLIS.

Item ponit, &c. quod Deus benedictus ad ostendendam sanctitatem serui sui Patris Ioannis Thomæ multa miracula fecit, & gratias tribuit fidelibus de quibus testes informati deponent.

Salerni sinum nauigans, maxima tempestate, dum alij tremebant à voragine obrui, ipse maxima viuere tranquillitate, & quiete, in manibus habens suum Crucifixum argenteum, de quo alius locuti sumus, & mari conuersus, magno imperio dixit illa verba Saluatoris: Obmutesce: & statim facta est tranquillitas magna, siluere venti, emicuitq; Sol, qui antea pluuias comminabatur, & conuersus ad socium flentem præ admiratione, & lætitia, dixit: Modicæ fidei quare dubitasti?

Vti maxime deuotus Passionis Saluatoris erigere voluit excelsam Crucem supra Montem, quem Caluarium vocauit, iuxta Ciuitatem Lirinensem, & die præfixo, magno comitatu cum toto Clero, & Populo ipsemet suis humeris illam supra montem tulit, & per viam septies sermonem ad Populum habuit de itinere Christi Domini baiulantis sibi Crucem, instituendo stationes eiusdem itineris, & cum peruenisset ad montem dum Crucem erigere elaborabat, ecce densa nubes, quæ maximam minitabatur pluuiam, & iam stillare ceperat, ita vt processio conturbaretur; sed statim ac Crux erecta fuit, pars superior quasi nubem scindens in duas partes, pluebat circum, intactum Caluarium permansit, immo à Solis radijs illustratus per scissuram: nubis emicantibus.

Cùm Romæ esset dum quædam Excellentissima Domina paritura erat, & à partus doloribus vexaretur, accersitus fuit, & cùm peperisset matrem absq; vlla vitæ apparentia, & cum lacrymati essent omnes tanquam mortuum, post vnâ horam P. Ioannes Thomas vocauit: Carole Maria? nomen inuocans IESVS MARIA IOSEPH; & statim infans signa dedit vitæ.

Cùm cuidam Patri nostræ Congregationis tumor instar nucis in genu descendisset, timore ne posset genuflecti amplius, ad seruum Dei cucurrit; qui respondit, vt antequam cubitum iret, pannum appliceret; obtemperauit ille, & mane genu detumefactum reperijt. Hæc omnia vera sunt, publica, notoria, publica vox, & fama.

F I N I S.

Ad maiorem commoditatem formandi Processum; possunt hi Articuli, & Positiones imprimi, omnia subijciendo Sanctę Sedis Apostolicę iudicio, & determinationi. Neap. 18. Septembris 1642.

D. Io: Dominicus Aulsius Canonicus deput.

Imprimatur pro instructione Iudicum tantum.

Alexand. Russus Canon. Vic. Gener. Neap.